

THE NUMBER ONE BESTSELLER

JEFFREY
ARCHER
SPLNENÉ
ŽELANIE

MOTÝL

The background of the cover is a detailed illustration of a harbor scene. A large, dark-hulled steamship with three prominent funnels is docked at a pier. In the foreground, the back of a person wearing a hat and a heavy coat is visible, looking towards the ship. The sky is overcast and grey, and the water reflects the light. The overall style is that of a classic historical novel cover.

SPLNENÉ
ŽELANIE

Copyright © Jeffrey Archer 2014
All rights reserved
Translation © František Kôpka 2016
Design © Motýl design 2016
Cover Illustration © Hana Hnízdová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-112-1

JEFFREY ARCHER

KRONIKA RODU CLIFTONOVCOV

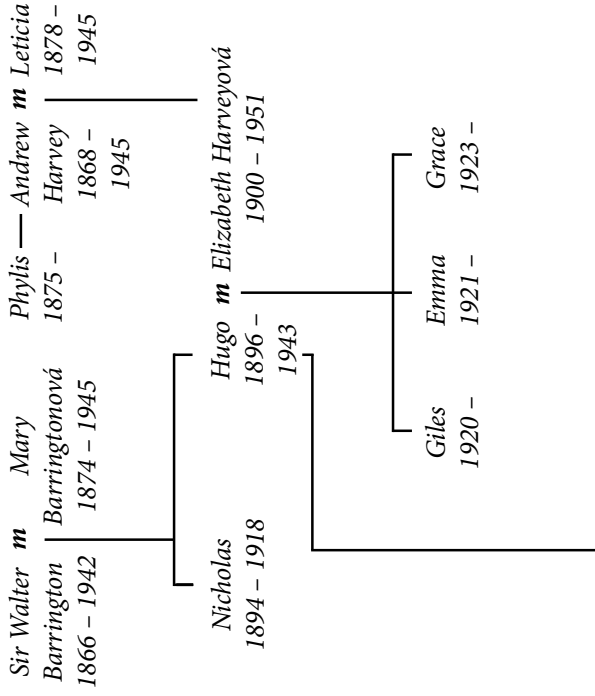
ŠTVRTÁ ČASŤ

SPLNENÉ
ŽELANIE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

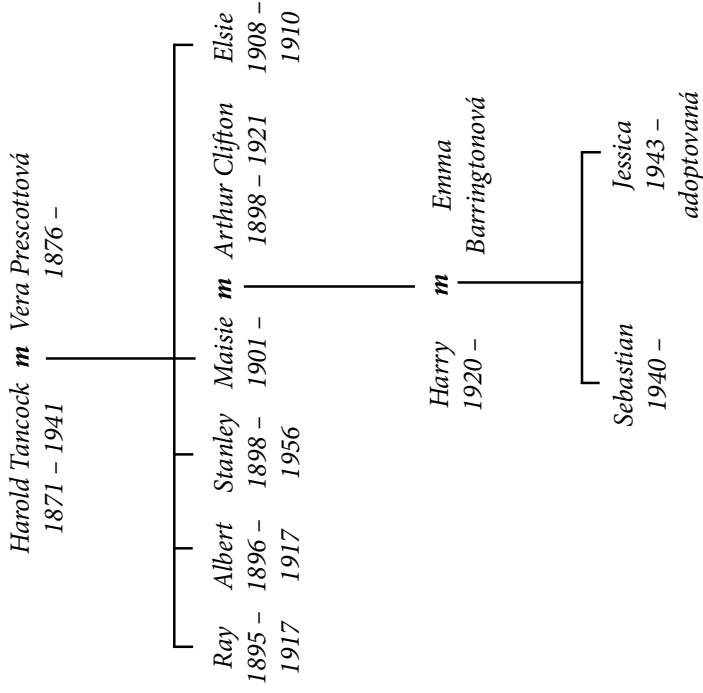
BARRINGTONOVCI

Jessica

Pozrite aj rodostrom
Cliftonovcov

CLIFTONOVCI

POĎAKOVANIE

Srdečná vďaka za neoceniteľné rady a výskum patrí Simonovi Bainbridgeovi, Eleanor Drydenovej, profesorovi Kenovi Howardovi, Cormacovi Kinsellovi, Národnému železničnému múzeu, Bryanovi Organovi, Alison Princeovej, Mari Robertsovej, doktorovi Nickovi Robinsovi, Šúovi Uejamovi, Susan Wattovej a Peterovi Wattsovi.

PROLÓG

Sebastian zovrel pevnejšie volant športového auta. Nákladník za nimi do nich narazil. Náraz spôsobil, že zo športového auta odpadla poznávacia značka. Sebastian sa pokúsil posunúť s autom dopredu, ale ďaleko ísť nemohol, lebo by nabúrali do auta pred nimi a skončili by ako sardinky v konzerve.

O krátku chvíľu ich opäť pohodilo dopredu. Auto za nimi sa do ich auta oprelo ešte o čosi silnejšie a zatlačilo ich na vzdialenosť iba asi dvadsiaticht centimetrov od auta vpredu. Keď do nich nákladník vrazil po tretí raz, Sebastian si spomenul na Brunove slová: *Si si istý, že si sa rozhodol správne?* Zadíval sa na kamaráta, ktorý sa obidvoma rukami kŕčovitou držal palubnej dosky.

„Chcú nás zabiť!“ zvolal. „Preboha, Sebastian, rob niečo!“

Sebastian sa bezradne pozrel k vedľajším pruhom, v ktorých sa autá rútili opačným smerom. Keď auto pred nimi začalo brzdiť, uvedomil si, že ak majú mať nejakú šancu prežiť, musí konať veľmi rýchlo. Díval sa na druhú stranu cesty a zúfalo hľadal v prúde áut nejakú medzeru. Vtom pocítil štvrtý náraz. Uvedomil si, že nemá na výber.

Sebastian prudko skrútol volant doprava a preletel cez trávnatý pruh v strede cesty rovno pred protiídúce vozidlá. Zošliapol plynový pedál na podlahu a modlil sa, aby sa dostali do bezpečia otvoreného poľa skôr, ako sa zrazia s niektorým z nich.

Vodiči dodávky a osobného auta takmer súčasne dupli na brzdy v úsilí vyhnúť sa malému športovému autu, ktoré sa znenazdajky vyrútilo pred nich. Sebastian si chvíľu myslel, že to s Brunom zvládnu, no vtom zbadal strom, ktorý sa im týčil v ceste. Spustil nohu z plynu a stočil volant doľava, ale už bolo neskoro. Posledné, čo počul, bol Brunov výkrik.

HARRY A EMMA
1957 – 1958

1

Harryho Cliftona zobudilo drnčanie telefónu.

Práve sa mu čosi snívalo, ale nepamätal si čo. Možno bol ten vytrvalý kovový zvuk len súčasťou sna. Neochotne sa pretočil a rozospátymi očami zaostril na zelené fosforeskujúce ručičky budíka na nočnom stolíku. 6.43. Usmial sa. Vedel, že takto skoro ráno mu môže volať iba jediný človek. Zdvihol slúchadlo a prehnane rozospátym hlasom povedal: „Dobré ráno, drahá.“ Keď sa na druhej strane nikto neozval, pomyslel si, že spojovateľka sa pomýlila a prepojila hovor do nesprávnej izby. Chcel položiť, no vtom začul tichý plač. „To si ty, Emma?“

„Áno,“ povedal chvejúci sa hlas.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa chlácholivo.

„Sebastian je mŕtvy.“

Harry ostal ako obarený. V tej chvíli by bol najradšej, keby sa mu to len snívalo. „To predsa nie je možné!“ dostal napokon zo seba. „Veď len včera som s ním hovoril.“

„Zabil sa dnes ráno,“ povedala Emma prerývane.

Harry sa prudko posadil. Jej slová ho celkom prebrali.

„Mal autonehodu,“ pokračovala Emma medzi vzlykmi.

Harry sa pokúšal zachovať pokoj a čakal, kým mu povie, čo presne sa stalo.

„Vybrali sa spolu do Cambridgea.“

„S kým?“ spýtal sa Harry.

„S Brunom.“

„Bruno prežil?“

„Áno. Je v nemocnici v Harlowe, ale lekári nevedia, či sa dožije rána.“

Harry odhodil prikrývku a spustil nohy na koberec. Triaslo ho od zimy a žalúdok mal ako na vode. „Odveziem sa taxíkom na letisko a nasadnem na prvé lietadlo do Londýna.“

„Ja idem do nemocnice,“ oznámila so stiahnutým hrdlom Emma, a keďže v telefóne ostalo ticho, Harry si chvíľu myslel, že sa prerušilo

spojenie. Potom však začul jej tichý hlas: „Potrebujú, aby ho niekto identifikoval.“

Emma zložila slúchadlo, ale istý čas trvalo, kým nabrala dostatok síl, aby vstala. Napokon neistými krokmi prešla na druhý koniec miestnosti, pričom sa pridržala nábytku ako námorník počas búrky. Otvorila dvere a zbadala Marsdena, ako stojí so zvesenou hlavou v hale. Ešte nikdy nevidela ich starého sluhu prejavíť pred niekým z rodiny nejakú emóciu, preto takmer nespoznávala zhrbenú postavu opierajúcu sa o kozubovú rímso. Krutá realita smrti zotrela z jeho tváre zvyčajnú masku sebaovládania.

„Mabel vám zbalila veci na noc,“ vytlačil zo seba Marsden. „Ak dovoľte, odveziem vás do nemocnice.“

„Ďakujem, Marsden. Ste veľmi ohľaduplný,“ odvetila Emma, kým jej pridržal vchodové dvere.

Cestou k autu ju podopieral, čo bolo vôbec po prvý raz v živote, čo sa dotkol panej domu. Otvoril dvere auta, aby mohla nasadnúť. Zaborila sa do koženého sedadla ako vetchá starenka. Marsden naštartoval, zaradil rýchlosť a vyrazil na dlhú cestu z Manor House do harlowskej Nemocnice princeznej Alexandry.

Emma si až v aute uvedomila, že zabudla zavolať bratovi a sestre, aby im oznámila, čo sa stalo. Povedala si, že im zavolá večer, keď bude väčšia šanca, že budú sami. Nechcela im to hovoriť, kým budú v spoločnosti niekoho cudzieho. Vtom pocítila v žalúdku prenikavú bolesť, akoby ju doň niekto pichol nožom. Kto oznámi Jessice, že už nikdy neuvidí svojho brata? Bude ešte niekedy tým veselým dievčaťom, ktoré okolo neho poskakovalo ako poslušné šteniatko vrtiace v bezuzdnej oddanosti chvostom? Jessica sa to nesmie dozvedieť od cudzích. To však znamenalo, že Emma sa bude musieť čo najskôr vrátiť do Manor House.

Marsden zabočil k miestnej benzínovej pumpe, kam chodieval v piatok poobede tankovať. Keď chlapec, ktorý tam pracoval, zazrel na zadnom sedadle zeleného austinu sedieť pani Cliftonovú, dotkol sa na pozdrav čapice. Neregistrovala ho a mladík premýšľal, či sa niečím previnil. Dotankoval nádrž a potom otvoril kapotu, aby skontroloval olej. Keď ju zabuchol, opäť sa dotkol čiapy, ale Marsden bez jediného slova a obli-gátnej šestpence zamieril preč.

„Čo to s nimi je?“ mrmlal si mladík popod nos a díval sa za odchádzajúcim autom.

Len čo vyšli späť na cestu, Emma sa usilovala vybaviť si presné slová študijného poradcu cambridgeskej Peterhouse College, keď jej oznámil, čo sa stalo. *Pani Cliftonová, s ťažkým srdcom vám musím oznámiť, že váš syn zomrel pri autonehode.* Zdalo sa, že okrem tejto strohej a neúprosnej informácie pán Padgett toho veľa nevie. Napokon aj on sám pripustil, že jeho povinnosťou bolo len oznámiť jej túto smutnú správu.

V Emminej mysli sa vynárali ďalšie a ďalšie otázky. Prečo jej syn cestoval do Cambridgea autom, keď mu pred niekoľkými dňami kúpila lístok na vlak? Kto šoféroval – Bruno či Sebastian? Išli prirýchlo? Dostali defekt? Zrazili sa s ďalším autom? V hlave jej vírilo množstvo otázok, ale pochybovala, že sa na všetky niekedy od niekoho dočká odpovedí.

Niekoľko minút po telefonáte študijného poradcu ju kontaktovala polícia, ktorá chcela vedieť, či bude pán Clifton môcť prísť do nemocnice identifikovať Sebastianovo telo. Emma im vysvetlila, že jej manžel je v New Yorku, kde propaguje svoju najnovšiu knihu. Keby si v tej chvíli uvedomila, že na druhý deň už bude Harry v Anglicku, asi by na to, že ho zastúpi, nepristala. Ešte šťastie, že sa mal vrátiť lietadlom a nemusel tak stráviť päť dní na lodi sám so svojím žiaľom.

Počas toho, ako prechádzali neznámymi mestami – Chippenhamom, Newbury, Sloughom – Emmine myšlienky neraz zabľúdili k donovi Pedrovi. Azda sa im chcel pomstiť za to, čo sa stalo v Southamptone len niekoľko týždňov dozadu? No ak bol v aute aj Bruno, nedávalo by to zmysel. Keď Marsden odbočil z Great West Road a pustil sa na sever k diaľnici A1, po ktorej šiel Sebastian len pred niekoľkými hodinami, Emma sa vrátila v myšlienkach k synovi. Kdesi raz čítala, že ľudia, ktorí prežívajú osobnú tragédiu, netúžia po ničom inom, len aby mohli vrátiť čas. Ani ona nebola výnimka.

Sebastian ani na chvíľu neschádzal z jej mysle. V hlave sa jej začali vynárať spomienky na jeho príchod na svet, keď bol Harry vo väzení na druhom konci sveta, na prvé kroky, keď mal osem mesiacov a štyri dni, jeho prvé slovo *ete*, prvý deň v škole, keď vyskočil z auta skôr, ako Harry stihol zastaviť, a na posledný rok na Beechcroft Abbey, keď ho chcel riadiť vylúčiť zo štúdia, ale napokon prižmúril oko, lebo Sebastian získal

štipendium na Cambridge. Mal toho toľko pred sebou a v zlomku sekundy bolo všetko preč. Vybavila si osudnú chybu, keď dovolila sirovi Alanovi Redmaynovi zatiahnuť Sebastiana do ich plánu prejsť donovi Pedrovi Martinezovi cez rozum. Keby prosbu šéfa úradu vlády odmietla, jej jediný syn mohol stále žiť. Keby...

Na predmestí Harlowu sa Emma pozrela cez okno, kde zbadala cedulu ukazujúcu cestu do Nemocnie princeznej Alexandry. Pokúsila sa sústrediť na úlohu, ktorá ju čakala. O niekoľko minút prešiel Marsden cez kovanú bránu, ktorá bola neustále otvorená, a pokračoval až k hlavnému vchodu. Emma vystúpila z auta a vykročila k dverám. Marsden šiel zatiaľ zaparkovať.

Predstavila sa mladej sestričke na recepcii. Úsmev na dievčininej tvári vystriedal ľútostivý výraz. „Budete taká láskavá a počkáte chvíľu, prosím, pani Cliftonová?“ povedala a zdvihla telefón. „Dám vedieť pánovi doktorovi Owenovi, že ste tu.“

„Doktorovi Owenovi?“

„To je primár, ktorý mal službu, keď sem priviezli vášho syna.“

Emma prikývla a začala sa nepokojne prechádzať po chodbe. Útržky spomienok vystriedali ďalšie nesúrodé myšlienky. *Kto? Kedy? Prečo?* Emma prestala pochodovať hore-dole, až keď k nej podišla sestrička v upravenej nemocničnej rovnošate s naškrobeným golierom. „Pani Cliftonová?“ Emma prikývla. „Podte so mnou, prosím.“

Sestrička viedla Emmu chodbou so stenami natretými nazeleno a celý čas mlčala. Čo by v takej chvíli mala hovoriť? Zastali pred dverami s nápisom „MUDr. William Owen“. Sestrička na ne zaklopala, otvorila ich a ustúpila nabok, aby pustila Emmu dnu.

Spoza stola vstal vysoký, štíhly plešivejúci muž so smutným výrazom hrobára. Emme preblesklo hlavou, či sa tá tvár vôbec niekedy usmieva. „Dobrý deň, pani Cliftonová,“ pozdravil ju lekár a ponúkol Emme jediné pohodlné kreslo v miestnosti. „Mrzí ma, že sa spoznávame za takýchto smutných okolností.“

Emme prišlo muža ľúto. Koľkokrát za deň musel vysloviť tieto slová? Výraz jeho tváre napovedal, že nech by ich denne hovoril aj tisíckrát, nebolo by to preňho o nič jednoduchšie.

„Obávam sa, že bude treba vypísať množstvo papierov, no predpokladám, že súdny lekár bude najprv požadovať formálnu identifikáciu.“

Emma sklonila hlavu a vyhrkli jej slzy. V tej chvíli opäť oľutovala, že nedala na Harryho radu, aby túto ťažkú úlohu nechala naňho. Pán Owen k nej podišiel, čupol si vedľa kresla a povedal: „Je mi to tak ľúto, pani Cliftonová.“

Harold Guinzburg bol veľmi ohľaduplný a nápomocný.

Rezervoval Harrymu miesto v prvej triede na prvý voľný let do Londýna. Aspoňže bude mať pohodlie, pomyslel si, hoci pochyboval, že chudák Harry bude môcť zažmúriť oka. Vzhľadom na okolnosti sa rozhodol, že dobrú správu o predajnosti Harryho najnovšej knihy si nechá pre seba a poprosil ho len, aby v jeho mene vyjadril Emme úprimnú sústrasť.

Keď sa Harry o štyridsať minút odhlásil z hotela Pierre, na chodníku pred hotelom ho už čakal Haroldov šofér, aby ho zaviezol na idlewildské letisko. Harry nasadol do zadnej časti limuzíny, lebo nemal chuť s nikým hovoriť. Jeho myšlienky sa sústredili na Emmu. Premýšľal, ako jej musí byť ťažko. Nepáčila sa mu predstava, že má identifikovať telo ich syna. Možno ju však nakoniec personál nemocnice presvedčí, aby naňho počkala.

Harry sa v myslí ani raz nepristavil pri tom, že bude medzi prvými cestujúcimi, ktorí bez medzipristátia poletia na druhú stranu Atlantiku. Jediné, na čo myslel, bol jeho syn a to, ako veľmi sa chlapec tešil na svoj prvý rok v Cambridgei. Predpokladal, že so svojím nadaním na jazyky sa Sebastian po skončení školy zamestná na ministerstve zahraničných vecí, alebo sa z neho stane prekladateľ či možno učiteľ.

Po tom, čo lietadlo Comet britskej štátnej leteckej spoločnosti BOAC vzlietlo, usmiata letuška, ktorá nemala odkiaľ vedieť, že Harry nemá dôvod na úsmevy, mu ponúkla šampanské. Slušne odmietol. Nevysvetľoval jej, prečo nebude jesť ani spať. Cez vojnu, keď sa s jednotkou na nejaký čas ocitli za nepriateľskými líniami, dokázal vydržať až tridsaťšesť hodín bez spánku. Pri vedomí ho vtedy držal adrenalin, ktorý mu do žíl pumpoval strach. Bolo mu jasné, že ani teraz nebude môcť zaspať, kým posledný raz neuvidí svojho syna, a mal podozrenie, že istý čas ani potom, no v tomto prípade nie pre strach, ale pre obrovský žiaľ.

Primár mlčky viedol Emmu pochmúrnou chodbou, až kým neprišli k hermeticky uzatvoreným dverám s nepriehľadným sklom, na ktorých bol jednoduchý nápis v prislúchajúcej čiernej farbe: *Márnica*.

Pán Owen ustúpil nabok, aby mohla Emma vojsť dnu. Dvere sa so zvukom pripomínajúcim mlasknutie zatvorili. Emma sa zachvela od náhlej zmeny teploty a pohľadom spočinula na vozíku uprostred miestnosti. Pod plachtou sa črtal obrys tela jej syna.

Pri čele vozíka stál mlčky asistent v bielom plášti.

„Ste pripravená, pani Cliftonová?“ spýtal sa pán Owen.

„Áno,“ odvetila Emma a zaryla si nechty do dlaní.

Owen prikývol a pracovník márnice stiahol bielu plachtu, aby odhalil zjazvenú a dobitú tvár, ktorú Emma okamžite spoznala. Vykrikla, zviezla sa na zem a nekontrolovane sa rozvzlykala. Pána Owena a pracovníka márnice predvídateľná reakcia matky pri pohľade na mŕtveho syna ani trochu neprekvapila, no šokovalo ich, keď Emma tichým hlasom povedala: „To nie je Sebastian.“

2

Keď taxík zastal pred nemocnicou, Harryho zarazilo, že Emma stojí pred vchodom. Evidentne naňho čakala. Ešte viac ho prekvapilo, keď sa k nemu rozbehla s uľahčeným výrazom na tvári.

„Sebastian je nažive,“ kričala oveľa skôr, než k nemu dobehla.

„Veď si mi povedala, že...“ vyjachtal po tom, čo sa mu vrhla do náručia.

„Polícia sa pomyšľala. Predpokladali, že auto šoféroval majiteľ, preto si mysleli, že Sebastian sedel na sedadle spolujazdca.“

„Takže spolujazdcom bol Bruno?“ hlesol Harry.

„Áno,“ potvrdila Emma a v tej chvíli ju premkol pocit viny.

„Uvedomuješ si, čo to znamená?“ spýtal sa Harry a uvoľnil objatie.

„Nie. Čo?“

„Polícia najprv určite oznámila Martinezovi, že jeho syn prežil, ale teraz sa dozvie, že nehodu neprežil Bruno.“

Emma sklonila hlavu. „Chudák,“ poznamenala a spolu s Harrym vošli do nemocnice.

„Ibaže...“ nedopovedal vetu Harry. „Ako je na tom Sebastian?“ spýtal sa tichým hlasom.

„Obávam sa, že veľmi zle. Jeho ošetrojúci lekár, pán Owen, mi povedal, že má zlámané takmer všetky kosti. Vyzerá, že v nemocnici ostane niekoľko mesiacov a možno skončí na invalidnom vozíku.“

„Budme radi, že je nažive,“ povedal Harry a objal manželku okolo pliec. „Dovolia mi ísť za ním?“

„Áno, ale len na chvíľu. Nezabúdaj, drahý, že je celý zasadrovaný a omotaný obvazmi, takže ho možno ani nespoznáš.“

Emma ho chytila za ruku a odviedla ho na prvé poschodie, kde ich privítala žena v tmavomodrej rovnošate, ktorá neúnavne dozerala na pacientov a vydávala pokyny zamestnancom.

„Som slečna Puddicombová,“ predstavila sa a vystrela k Harrymu ruku.

„Pre teba vrchná sestra,“ zašepkala Emma. Harry jej potriasol rukou a povedal: „Dobrý deň, sestrička.“

Drobučká postava ich bez ďalších slov zaviedla do miestnosti s dvoma radmi postelí – všetky posteľe boli obsadené. Slečna Puddicombová podišla k posteli pacienta na opačnej strane miestnosti. Odtiahla záves, ktorý visel okolo nej, a odstúpila nabok. Harry sa zadíval na svojho syna. Ľavú nohu mal kladkami zdvihnutú hore a pravú – tiež v sadre – vystretú na posteli. Hlavu mal celú omotanú obväzmi a na rodičov sa mohol dívať len jedným okom. Jeho pery sa nehýbali.

Keď sa Harry zohol, aby ho pobožkal na čelo, Sebastian sa ako prvé spýtal: „Ako je Brunovi?“

„Mrzí ma, že po tom všetkom, čím ste si prešli, vás musím vypočuť,“ poznamenal vrchný inšpektor Miles. „Nerobil by som to, keby to nebolo naozaj nevyhnutné.“

„Prečo je to nevyhnutné?“ spýtal sa Harry, ktorému neboli detektívi a ich metódy získavania informácií cudzie.

„Potrebujem si overiť, že to, čo sa stalo na diaľnici, bola skutočne nehoda.“

„Čo tým chcete povedať?“ spýtal sa Harry s pohľadom upretým na detektíva.

„Naši technici auto dôkladne prezreli a niekoľko vecí im nejde do hlavy.“

„Napríklad?“

„V prvom rade, pani Cliftonová, nevieme pochopiť, prečo váš syn prešiel cez stredový pás, keď vedel, že ich na druhej strane môže zasiahnuť protiúduce vozidlo.“

„Možno mali nejakú technickú poruchu,“ podotkol Harry.

„To sme si sprvu mysleli aj my,“ odpovedal Miles. „No napriek tomu, že auto bolo vážne poškodené, ani jedna pneumatika nebola prasknutá a hriadeľ volantu bol nepoškodený, čo je pri nehodách tohto typu neobvyklé.“

„To však ešte nedokazuje, že došlo k spáchaniu trestného činu,“ zhodnotil Harry.

„To nie,“ súhlasil Miles, „a samo osebe by to nestačilo na to, aby som súdneho lekára požiadal, aby prípad nahlásil štátnemu žalobcovi pre zá-

važné trestné činy, ale prihlásil sa očitý svedok s veľmi znepokojujúcim svedectvom.“

„Akým svedectvom?“

„Vlastne je to svedkyňa,“ opravil sa Miles po tom, čo vytiahol poznámkový blok. „Istá pani Challisová vypovedala, že ju predbehlo športové MG s otvorenou strechou, ktoré krátko nato prechádzalo popri kolóne troch nákladných áut idúcich v pomalšom pruhu. Vtedy sa prvý nákladník presunul do vonkajšieho pruhu, hoci pred sebou nemal nijakú prekážku. Šofér športového auta musel prudko zabrzdíť. Aj tretí nákladník bez zjavného dôvodu prešiel do vedľajšieho pruhu. Keďže vodič prostredného udržiaval konštantnú rýchlosť, športové auto nemohlo predbiehať ani sa zaradiť do pomalšieho pruhu. Podľa výpovede pani Challisovej tri nákladné autá takto istý čas držali športové auto v pasci, až kým jeho vodič z nepochopiteľného dôvodu nevybehol cez stredový pás priamo do cesty protiidúcim autám.“

„Podarilo sa vám vypočuť niektorého z tých troch vodičov?“ spýtala sa Emma.

„Nie. Ani jedného z nich sa nám, žiaľ, nepodarilo vypátrať. A nemyslite si, že sme sa málo snažili.“

„To, čo naznačujete sa zdá priam neveriteľné,“ ozval sa Harry. „Kto by chcel zabiť dvoch nevinných chlapcov?“

„Súhlasil by som s vami, pán Clifton, keby sa nám nepodarilo zistiť, že Bruno Martinez pôvodne nemal v pláne sprevádzať vášho syna na ceste do Cambridgea.“

„Odkiaľ to viete?“

„Ozvalo sa nám Brunovo dievča, slečna Thorntonová, ktorá nás informovala, že s Brunom mali ísť v ten deň do kina, no na poslednú chvíľu schôdzku zrušila, lebo prechladla.“ Vrchný inšpektor si vybral z vrecka pero, otočil poznámkový blok na čistú stranu a zadíval sa na Sebastianových rodičov. „Máte nejaký dôvod domnievať sa, že by niekto mohol chcieť vášmu synovi ublížiť?“

„Nie,“ odvetil Harry.

„Áno,“ vyhrkla Emma.

3

„Daj si záležať, aby to tentoraz vyšlo,“ sipel don Pedro Martinez. „Nemalo by to byť nič ťažké,“ dodal a posunul sa na kraj kresla. „Včera ráno som vošiel do nemocnice bez toho, aby si ma niekto všimal. V noci to musí byť ešte ľahšie.“

„Ako chcete, aby som ho zlikvidoval?“ spýtal sa vecne Karl.

„Podrež mu hrdlo,“ odvetil Martinez. „Nebudeš potrebovať nič len biely plášť, stetoskop a skalpel. Len si daj záležať, aby bol ostrý.“

„Podrezať chlapcovi hrdlo sa mi nezdá ako dobrý nápad,“ podotkol Karl. „Lepšie by bolo udusiť ho vankúšom, aby si mysleli, že zomrel v dôsledku zranení.“

„Nie. Chcem, aby mladý Clifton zomieral pomalou a bolestivou smrťou. Čím pomalšie, tým lepšie.“

„Chápem, ako sa cítite, šéfe, ale takto zbytočne dáme polícii zámienku na ďalšie vyšetrovanie.“

Martinez sa zatváril sklamané. „Dobre. Tak ho teda udus,“ súhlasil nechotne. „Ale daj si záležať, aby to trvalo čo najdlhšie.“

„Chcete, aby som do akcie zapojil aj Diega a Luisa?“

„Nie, stačí, aby išli na jeho pohreb a podali mi správu. Chcem počuť, že jeho rodičia trpeli rovnako ako ja, keď som sa dozvedel, že v aute nezomrel ich, ale môj syn.“

„A čo spravíme s...“

Vtom zazvonil telefón na stole. Don Pedro zdvihol slúchadlo. „Áno?“

„Na linke máte plukovníka Scotta-Hopkinsa,“ oznámila sekretárka. „Vraví, že sa s vami potrebuje rozprávať v istej súkromnej záležitosti. Vraj je to naliehavé.“

Všetci štyria si presunuli povinnosti tak, aby sa mohli na druhý deň o deviatej ráno stretnúť na Downing Street 10.

Sir Alan Redmayne, šéf úradu vlády, zrušil svoje stretnutie s pánom